

Kapis hoitud tolmune unistus

Lugupeetud kuulajad, austatud saalisviibijad!

Mitte iga inimene, ei saa öelda uhkusega ja käsi rinnal, et tema riik on ise saavutanud oma iseseisvuse ning vabaduse. Kuid seda saame öelda meie, eestlased, siin ja praegu, et meie riik on juba pea 102 aastat olnud iseseisev. See ei ole tulnud meile kergelt ja selleks on valatud nii verd kui pisaraid. Kuid me saame öelda, et meie riik on meid kasvatanud, ta on meile eeskujuna andnud, et olla usin ja töökas, et me ei annaks kunagi alla ja eriti siis, kui me tahame saavutada midagi, mis tundub teiste jaoks võimatu. Aga seda me just tegimegi. Seda saavutas Eesti 102 aastat tagasi. Me tõestasime sellega, et miski ei ole võimatu, ja just sellepärast on meie rahvas ning riik kõikumatu. Me tõestasime 100 aastat tagasi, oma suurimale vaenlasele, et me oleme teistest sõltumatud.

2. veebruaril 1920 sõlmiti Tartus rahuleping, millega lõppes ka poolteist aastat kestnud Vabadussõda. Selle lepingu sõlmimisega sai algust küll alles lapsekingades, kuid iseseisva ja sihikindla Eesti riigi teekond. Kuni tänaseni, 100 aastat hiljem, me tähistame seda päeva ja oleme veel tänulikumat kui varem. See on see päev, kus me vaatame tagasi minevikku ja oleme uhked, et iga viimne kui pingutus, pisar ja meie eestlaslik sihimeelsus oli seda väärt. Väärt nii palju, et seda märkas ka Nõukogude Liit, kes tunnistas, et Eesti on valmis olema iseseisev riik oma murdumatu rahvaga. Ka Jaan Poska, üks viiest liikmest, kes kirjutas alla Tartu rahulepingule, lausus, et see päev on Eestile tema ajaloos 700 aasta keskel kõige tähtsam, sest sel päeval esimest korda määrab Eesti ise lõplikult oma rahva tulevase saatuse.

Küll paarkümmend aastat hiljem, võeti see vabadus meilt jälle. Järgnevate aastakümnete jooksul me kannatasime palju - me ei olnud enam vabad. Suur osa meie rahvast põgenes hirmust, et ehk ühel päeval naasta tagasi oma kodumaale.

Mõte, et Eesti võiks taasiseseisvuda, oli tol hetkel nagu kapis hoitud tolmune unistus, kuid mitte unustatud. Meie rahvas tõestas, et me oleme kokkuhoidvad ja meis on alles see ühine hääl, kui 1987. aasta kevadel taheti luua meie maale keskkonda saastavad kaevandused. See sama ühine hääl andis meile indu looma Eesti Muinsuskaitse Seltsi. Sellest kasvas välja Eesti Rahvusliku Sõltumatuse partei, mille eesmärgiks oli just täita see tasa hoitud ja ununenud unistus - taastada Eesti iseseisvus. Me leidsime ühise keele, laulmise. Sadu tuhandeid eestlasi kogunesid lauluväljakule massimeeleavaldusteks, kus lauldi isamaalisi laule ja kõlas ka üleskutse omariikluse taastamiseks. Me mäletame seda kui laulvat revolutsiooni. Me teame seda kui iseseisvumist ilma verevalamiseta. 20. augustil 1991. aastal Eesti taasiseseisvus. Me võtsime tagasi, mis on meie oma. See sama tolmune kapis hoitud unistus sai tõeks, meie isamaalised laulud said veel hingelisema tähenduse.

Kõik möödunud on meil siiani südames, peame tõeks samu põhimõtteid, mida pidasime kõik need eelnevad aastad. Eesti on vaba riik ja põhjusi selle üle uhke olla on lõpmatuseni. Me oleme taganud enda riiki turvalise keskkonna, hea haridussüsteemi ja hoidnud siiani oma imetlusväärset loodust.

Olen õnnelik, et minu kodumaaks on Eestimaa ja olen veel õnnelikum, et minu eelkäijad on teinud endast kõik, et säilitada meie kultuuri, meie maad ja meie rahvust.

„Teab loodus vaid, teab isamaa -
meil tuleb üksteist aidata“

Palju õnne Eesti!

Triin Raid, 12.LR õpilane